

Eerst een dienstmededeling: na het komende ruime half uur een klein uur Duke Ellington, die vandaag 89 jaar geleden werd geboren. Daarin o.a. uit 1932: LP-stereo - en dat is geen nep. Nu: M.d.R, NOS Jazzgeschiedenis 390. Dit is de vierde en laatste aflevering voor de periode 1948-1953 met vibrafonist Milt Jackson. Sinds 1951 maakte hij platen met zijn kwartet, gebaseerd op de 1946-ritme-sectie van Dizzy Gillespie's Band, waarin alleen bas-sist Ray Brown vervangen was door Percy Heath, omdat Brown bij het Oscar Peterson Trio speelde. Dus John Lewis-piano en Kenny Clarke-drums. Bij Prestige op 22 december 1952, werd de naam veranderd in Modern Jazz Quartet, en hoewel hij altijd ontkend heeft de leider te zijn, was het al bij de laatste session als Milt Jackson Quartet duidelijk dat John Lewis de touwtjes in handen had genomen. Er kwamen ineens echte arrangementen, want Lewis had al voor Gillespie's orkest geschreven. Vanuit zijn klassieke opleiding, Voor hij aan het eind van de tweede wereldoorlog in militaire dienst Kenny Clarke ontmoette wist Lewis, geschoold in Albuquerque, New Mexico, weinig of niets van jazz. Hij en Kenny Clarke waren in 1944-45 in Parijs geweest, opnieuw met de Gillespie Big Band in '48: ~~vandaar deze~~ composities van John Lewis voor het Modern Jazz Quartet; als eerste: "La ronde".

plaat 1 Modern Jazz Quartet: La ronde (John Lewis)
1/2 - 3:07 - Prestige LP 7059

Na "La ronde": "Vendome".

zelfde Modern Jazz Quartet: Vendome (John Lewis)
1/3 - 3:12 - idem

"Vendome", net als "La ronde" van John Lewis. Het waren de klassieke disciplines die drummer Kenny Clarke begin 1955 deden afhaken, toen het kwartet op permanente basis ging werken. Nu nog het vierde stuk uit die eerste session onder de naam Modern Jazz Quartet: "Rose of the Rio Grande".

zelfde Modern Jazz Quartet: Rose of the Rio Grande (Harry Warren)
1/4 - 2:14 - idem

"Rose of the Rio Grande" van Harry Warren, het Modern Jazz Quartet voor het eerst onder die naam, 22 december 1952 in NYC voor Prestige. Milt Jackson-vibrafoon, John Lewis-piano en hoewel niet in naam in feite de leider, Percy Heath-bas, Kenny Clarke-drums.

Een half jaar later, ook voor Prestige, deed Milt Jackson toch weer een eigen session, met een kwintet zoals eerder met Lou Donaldson, alleen was er nu een trompettist: Henry Boozier. Zeer opvallend: in het eigenlijke kwartet niet John Lewis op piano, maar Horace Silver, die we in geschiedenis 381 uitgebreid tegen kwamen. Het eerste stuk van de session was van hem, hij zou het later in datzelfde jaar met Percy Heath en Art Blakey, zijn eigen trio, zeer populair maken. Het werd door iedereen gespeeld daarna: "Opus de funk".

zelfde Milt Jackson Quintet: Opus de funk (Horace Silver)
1/5 - 4:07 - idem

Blues à la Silver: "Opus de funk". Funk is letterlijk natuurlijk stank, maar in de taal van toen 'basic', 'bluesy', 'down dome', 'soulful'. Nu de blues à la Bags, Milt Jackson's "Soma".

zelfde Milt Jackson Quintet: Soma (Milt Jackson)
2/3 - 5:25 - idem

"Soma", van achteren naar voren Amos. Het Milt Jackson Quintet op 16 juni 1953 voor Prestige in NYC, met Henry Boozier-trompet, Milt Jackson-vibrafoon, Horace Silver-piano, Percy Heath-bas, Kenny Clarke-drums. Al de tot nu toe gehoorde opnamen, Modern Jazz Quartet en dit kwintet, staan op een nieuwe persing van Prestige; gewoon onder de eigen naam van de groepen, en werd ^{en} recentelijk hier gedistribueerd door Indisc. Als afsluiting van het hoofdstuk Milt Jackson 1948-1953 opnieuw het Modern Jazz Quartet. Net als bij de eerste session onder deze naam geen enkel Milt Jackson-stuk meer, de helft standards, de eerste helft van John Lewis. Nummer 1: "The queen's fancy".

plaat 2 Modern Jazz Quartet: The queen's fancy (John Lewis)
1/1 - 3:08 - Metronome MEP 23

"The queen's fancy". Het tweede stuk droeg John Lewis op aan Charles Delaunay, in 1911 geboren zoon van de beeldende kunstenaars Robert Delaunay en Sonia Delaunay-Terk. Die draaiden midden jaren twintig in Parijs al Amerikaanse jazzplaten, Charles schilderde weliswaar ook wat, maar werd jazzcriticus, auteur, promotor van o.a. het Quintette du Hot Club de France, platenproducer en in het verlengde daarvan directeur van de Swing en Vogue-maatschappij, en: bedenker van de discografie: chronologisch op naam van de leider of het orkest de gemaakte platen met bezetting, opnamedatum, etc.

Zijn eerste verscheen in 1936.

In tegenstelling tot zijn collega en daarna tegenstander Hugues Panassié stond hij na 1945 geheel open voor Bebop. John Lewis schreef voor hem en het Modern Jazz Quartet: "Delaunay's delemma".

zelfde

Modern Jazz Quartet: Delaunay's delemma (John Lewis)
1/2 - 3:52 - idem

"Delaunay's delemma" van John Lewis. Tenslotte een arrangement van hem. Ik sla "Autumn in New York"over, dit is George Gershwin's "But not for me".

zelfde

MOdern Jazz Quartet: But not for me (George Gershwin)
2/2 - 3:28 - idem

"But not for me", laatste stuk bij de tweede session van het toen alleen nog maar voor de plaat spelende Modern Jazz Quartet. Voor Prestige in NYC, 25 juni 1953. Milt Jackson-vibrafoon, John Lewis-piano, Percy Heath-bas, Kenny Clarke-drums.

Begin 1955 ging het kwartet op permanente basis ~~werken~~, en zou dat twintig jaar in ongewijzigde bezetting volhouden, een record.

5 jaar Later, eind '81, ging het op semi-permanente basis ~~verder~~.

Al die tijd was vooral Milt Jackson buiten het kwartet actief.

Na Lionel Hampton werd hij in jazz de superster op vibrafoon. Tot op de huidige dag, 29 april 1988, inmiddels 65 jaar oud.

Volgende keer: Stan Getz. Dit was NOS Jazzgeschiedenis 390, MDR.

NA 166 440

0 0 0 0 0

35:28

opn. 03.03.58